

расото, оженилъ се и заживѣлъ по свѣтски въ селото. Сестритѣ му, както казахме, се наредили въ новия манастиръ подъ игуменството на майка си Дража, наречена въ монашество *Евтимия*.

Презъ 1877 г. баща имъ Минчо, а като монахъ Методий, умрѣлъ. Новиятъ девически манастиръ останалъ върху грижитѣ на майката игуменка и голѣмия ѝ синъ дяконъ *Романъ* въ Плаковския манастиръ. Златарски насърдчилъ Романа да иде въ Русия на учене. Но той нѣмалъ сръдства, та помолилъ Н. Златарски за помощъ. Стариятъ уважаванъ отъ всички търновски учителъ Златарски събралъ малко пари, колкото да стигнатъ на Романа до Букурещъ. Освенъ това той далъ на дякона препоръчително писмо до *Евлози Георгиевъ* и до други видни букурещки търговци да го изпратятъ на учение въ Русия. Въмѣсто това, Романъ билъ назначенъ за учителъ и пѣвецъ въ Букурещката българска църква „Св. Кирилъ и Методий“ при Митрополитъ *Панаретъ Рашевъ*. Виднитѣ букурещки българи, църковни настоятели, като чули пѣнието на Романа, назначили го за учителъ, а Митрополитътъ го издигналъ въ иеродяконъ. Така Романъ получилъ длъжностъ съ добра заплата.

Преди Освобождението Романъ се запозналъ съ революционеритѣ българи въ Букурещъ, между които били *Левски*, *Хр. Ботевъ*, *Каравеловъ*, *Стамболовъ* и много други. Въ метоха и съ приходитѣ около църквата тамъ Романъ твърде много услужвалъ на народнитѣ мже и се издигналъ като пъргавъ служителъ, родолюбецъ и сътрудникъ. За църковната си работа Романъ получилъ чинъ архимандритъ.

Следъ Освобождението Романъ почувствувалъ любовъ и милость къмъ България и за бащиния си девически манастиръ, който стоялъ още безъ църква. Архимандритътъ се завърналъ въ Търново, явилъ се предъ всеизвестния епископъ *Климентъ Бранички*. Съ благословията на Климента и помощта на присовскитѣ селяни и мъжкия манастиръ Романъ издигналъ въ 1881 г. красива църква въ новия манастиръ съ храмъ „Св. Панталеймонъ“.

Така било завършено благочестивото дѣло на баща му Методий. Църквата била осветена презъ 1882 г. отъ Митрополита Климента. Архимандритътъ се върналъ отъ Букурещъ и престоялъ до 1908 г. Отъ неговитѣ сръдства и отъ дарения били построени новитѣ две крила на манастира: западното, гдето се намира голѣмата порта, и северното, гдето сж килиитѣ на монахинитѣ. Романъ починалъ на 12. V. 1925 г. осемдесетгодишенъ старецъ.

Дъщеритѣ на това благочестиво семейство приели монашески чинъ и продължили дѣлото на родителитѣ си. Мита получила монашеско име *Ефросиния*, Бона — *Татяна*, Стоянка — *София* и Неда — *Зиновия*, която починала въ 1934 година.